

de Enkeltheber, som det høitærværdige Medlem fremdrog, et Punkt, som har en saa fremtrædende Betydning, at det ikke af mig tør lades ubærøret, nemlig den reiste Tvivl om Forstaaelsen af Ordet „Regjering“ i § 1. Der er allerede gjort flere Bemærkninger i saa Henseende, og jeg maa sige, at jeg egentlig ikke seer, at der kunde være nogen Tvivl om, at det selvfølgelig er en kongelig Resolution, som skal behøves til Oprettelsen af en Valgmenighed. Men foruden hvad der tidligere er anført om dette Punkt, maa det være mig tilladt at henvise til den Forskjel, der er mellem § 1, der siger, at Regjeringen kan tilstede det, der er Tale om, og de andre Paragrapher i Lovforslaget, hvor der siges, at Kirke- og Underviisningsministeren kan gjøre dette eller hiint. Det er navnlig efter denne Modsætning meget tydeligt, hvis det forresten behøvede at tydeliggjøres ad saadan Veie, at der i § 1 kun kan være Tale om noget Mere end en Beslutning af Kirke- og Underviisningsministeren, altsaa om en kongelig Resolution. — Det høitærværdige Medlem og det ærede Medlem for 8de Kreds (Krog) befinde sig jo aabenbart ved denne Sag i en Stilling, som er noget forskjellig fra den, som andre ærede Medlemmer i Salen indtage til den, og det har derfor ikke kunnet undre mig, skjøndt jeg hellere havde seet det anderledes, at de tvende ærede Medlemmer finde Betænkelighed ved at slutte sig til det foreliggende Ændringsforslag; men paa samme Tid, som jeg hørte dette udtales, hentede jeg dog efter Bestaffenheden af de Erindringer, som navnlig fra det høitærværdige Medlems Side bleve gjorte mod Ændringsforslaget, som det nu foreligger, en ikke ringe Beroligelse. At der just fra den Side, hvor der heelt naturligen har været reist den stærkeste Modstand mod det hidtilværende Lovforslag, nu dømmes om end misbilligende, saa dog alligevel væsentligt anderledes end tidligere, turde vel navnlig ogsaa udenfor denne Sal og paa de Steder, hvorfra man, som det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Krog) minde os om, har henvendt sig til os med Modforestillinger, bidrage til, at det efterhaanden vil blive erkjendt, at det nu foreliggende ikke behøver at mødes med samme

Uvillie og Frygt som hiint Tilbligere, der ogsaa var os bestemt imod. For mig idetmindste har det været baade beroligende og glædeligt, at der navnlig fra det høitærværdige Medlems Side er talt i Aften saaledes, som steet er.

Conseilspræsidenten: Som Gjensvar paa de Ytringer, der fremkom fra den ærede 2den Landssthingsmand for 1ste Kreds (Krieger), skal jeg kun bemærke, at den Hensynstagen, som fra Rigsdagens Side og altsaa ogsaa fra dette Things Side er viist, anerkjender jeg tilfulde; jeg troer, at den har været til Landets sande Gavn, og jeg seer deri et Kjendetegn paa Tillid til Regjeringen, skjøndt der ikke i dette Dieblit foreligger Facta, som egentlig kunne begrunde en saadan Tillid. Naar der imidlertid, omendog indirecte, fra den ærede Landssthingsmands Side fremkom den Breidelse mod Regjeringen og navnlig mod mig personlig med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, at Regjeringen skulde have benyttet Landets Stilling til at udøve et særligt Tryk i denne Sag, saa kan jeg ikke modtage en saadan Breidelse. Den blev vel, som sagt, ikke directe udtalt, men den kunde dog lægges i det ærede Medlems Ord. Regjeringens Stilling til en Sag som den foreliggende kommer jo ganske an paa, hvad Vægt den lægger paa selve Sagen. For mig har denne Sags Fremgang en meget stor og indgribende Betydning i Henseende til Landets indre Udvikling, og det er derfor, at jeg har maattet lægge en saadan Vægt derpaa, hvad der ligeoverfor dette Thing i enkelte Dieblit har været mig personlig høist ubehageligt.

Krieger: Jeg maa dog sige, at, hvilken Mening jeg end i og for sig kan have havt om den af Conseilspræsidenten tagne Beslutning, at gjøre denne Sag til et Cabinetsspørgsmaal, saa er det sandelig en fuldstændig Misforstaaelse, som maatte overrasse mig, hvis den høitærede Conseilspræsident har troet, at der i mine Ord idag af mig var lagt den allermindste indirecte Breidelse imod Regjeringen. Der laa i dem kun den sande Forklaring af det Hovedmotiv, hvorfor jeg fornemmeligt har svakt mig saa vidt, som jeg har gjort det i denne Sag.